

מסורת הש"ס

א) לעיל ג: יצימות שפ.

ב)מ' נג,] ב' ר' יהודה פוטר בין צמים בין צמלה לא קשה כ"ל רש"י, א] נשוא קשה ולכן מלה לא בטל אצל מלה אסתרוקנית שהוא רפה בטלה. ערוך ערך בן.]
ד' עירובין יז, א.] ירושלמי ור"ף ור"ש ל"ב צבא ו' דהמולא וכו', א] [מוספת' פ"ד] [ושם חשיב צדרי הך מנכרין על השלשבת ואין מנכרין על הגחלת ע"ש,] א] [נדרבות נג. מוספתא שבת פ"ד] [שם שבת פט; ב' ע] שם פב, צ"ב כ; י' עירובין מה, ב' שם מו, מת. שבת קכא; [מוספתא פ"א,] א] [ג"ל רבה,] ח] [פי' שאין טוענים,] ו' נדרים ה. מו; א' ב' [פסחים א,] ע' [דף מו,].

גליון הש"ס

תוס' ד"ה משום וכו' וא"ת. עין ב"ש פ"ו מ"ג דשביעית:

מוסף רש"י

ובל דבר שיש לו מחירין אפילו בלא לא בטיל. ואע"ג דמלואייתא חד צמרי טעיל, דתמיז אחר רמיס להטות, אחרור רבנן הואיל ויש לו מחירין לאחר זמן לא נאכלנו צאיסור על ידי ציטול [דעיר ג,] כדי לבשל ביצה קלה. כבר מפורש (שבת פ:) שזו ציאת תרנגולת שאין קלה לגשל, ולא צביטור כל ציאה שיערו אלא כתרנגולת מניחה קלה [שבת תפג,] חרס כדי ליתן בין פציע לחבירו. כשמסדקין פסחין ועמודים וקורות ועשין סוחר של קורות על הארץ ושל חלל בין זה לזה, סומקן מתחמיו אלא יתעסק [שם פב,] א: פסמי חלונות שצמולת מחירקין זה מזה צרובת מחלון ליטנס חאורה בין כל אחד ואחד ונתן צחומה למטה ולתמלה חרס רמז בין זה לזה וטח צטיט והתקם עד והוי שם חאקן [ביב ב,] בור של יחיד כרגלי היחיד.

צעל הצור, ואם לקח מהם אדם אחר אין יכול להוליק אלא למקום שזה יכול להוליק, ואם עירב הוא למורה אין יכול לו להוליק חוץ לעיר צצל מערב אפילו פסיעה אחת [שדוכין תפח,] נהרות המורשכין ומניעיות הנובעין הרי הן כרגלי כל אדם.

משום דמדי דליד הוא ולא קני שביטה, ואע"פ שגז מתוך לתמוס, כל אדם מוליק לתקום שעירב לו לילך [שבת קכא:] כיון ואפילו הן של יחיד אינן כרגלי [שדוכין תו,] הריני עליך חרם. נכסי יסיו עליך חרם, המורדר אסור. אצל המדיר מותר [נדרים תו,].

שיש לו מסירין. למחר יוליכוה או היום יאכלוה כאן: **סדומית.** דקה

היא מאלד ובטלה. ותדע שהסדומית דקה היא דאמרינן (מולין דף קה:)

מפני מה אמרו מים אחרונים חובה מפני שמלה סדומית יש שמסמא

את העינים אלמלא דקה היא מאד

ואין בטלון המים נקדרה מפני רטובצ. הניכר לעינים ומתניתין פוטר צמים תנן לא שגז עיסה ולא שגז קדרה דמתניתין בתרתי איירי מדקתני תצלין דהיינו לקדרה: **עצב.** תצטיל עצה שאין רוטצו ניכר והוי כעיסה: **בתנאי** ושלשבת. כגון הדליק נר צשלהצת צצרו אינו מעכצ צאיסור תחומין: **מועלין צב.** הנהנה ממנה מציא אשם: ושלשבת לא נהנין. לכתחלה מדרבנן ואם נהנין לא מועלין אין חייבין קרצן מעילה דלית ציה ממשא: **המולא שלשבת פטור.** מפרש בגמרא: **גב' גחלה של ע"ו.**

שנאמר ולא ידבק בידך מאומה מן החרס (דברים יג) אסור בגחלתו ומותר בשלהצתו: **מאי שגז של ע"ו דשרי.** לגמרי דאפילו מדרבנן לא גזור צה דקמני מותרת וצשל הקדש קתני לא נהנין: **קדש לא מאיס ולא צדילי אינשי מיניס.** כולי האי כע"ו דצדילתא דהקדש לאו משום מאיסותא אלא משום אסורא ונהי דצעלמא א] אמרינן לגבי חולין צדילי אינשי מהקדש אצל לגבי ע"ו לאו צדילתא היא: **כל שסוא.** צלל שיעור: **הא דסני חייב כשהוליא צקיסס.**

דכיון דיש לו דצר להדצק צו חשוצה היא צכל שסוא. ומתניתין דקתני פטור כדלוקמנא לקמן צדלדייה אדויי שהיתה דולקת צרשות היחיד סמוך לרשות הרבים ונפח צידו ונתק שלשבת והפריחה לרשות הרבים: **ותיפוק ליה משום קיסס.** אמאי תני המוליא שלשבת כל שהוא חייב צלאו שלשבת נמני חייב משום קיסס: **צדליס צה שיעורא.** להולאת שבת: **ציאה קלה.** שאין קלה לצשל מכל הצצילס ושיערו חכמים וז ציאת תרנגולת: **אצי אמר הא דסני חייב כגון דשייפיה למנא משחא כו'.** ומשום דיש לה דצר להאחו צו היא חשוצה אצל צקיסס לא סצירא ליה לאצי משום דמועט

הוא וממחר לכבות. אי נמני צבותא אצמעין אצי ואפי' צחספא צעלמא נמי שאינה נאחות כל כך חשיצה הולאה: **חרס.** לענין הולאת שבת: **כדי ליתן בין פליס לחצירו.** פליס כמו פלימי פסחיס (סוכה דף יח,.) ופלימי חלונות (צ"צ דף יג,.) וקצועיס צחומה וכן של עץ וסודרין אותם למטה ולתמלה ומשתי רוחות ופעמים שהן קצרין צרוצח ומושיצין שנים זה צצל זה וצריך להושיצן צצוה שלא יאה זה נמוך מזה ולא יהו עקומיס וכשהאחד נוטה נתון לתחתיו חרס או אצן להשוותו או צשאין די צרוצח שניהם מצדלין זה מזה מעט ונתון חרסיס דקיס צינייה: **אלא הא דסנן.** מתני' פטור היכי משכחת לה: ומשני דלדייה אדויי. כמו וידו אצן צי (איכה ג:) **בתנאי' כרגלי היחי.** אין מוליכין המים אלא כרגלי צעל הצור: **כרגלי אורה העיר.** אלפסיס לכל רוח חוץ לעצורין: **ושל עולי צצל.** העשויין לעוצרי דרכיס צאלמעץ הדרך ועשאזס צני הגולה לשמות צעלותם: **כרגלי הממלא.** מפני שהוא הפקר והפקר נקנה הצצהצה ואם צא אחד ושאל לו מימיו אינו מוליכין אלא כרגליו ולית ליה דרצי יוחנן דאמר חפאי הפקר קונים צציתה לעצמן צצקומן. וכ"ת א"כ הוה ליה למימר הרי הן כרגלי כל אדם ואמאי קתני כרגלי הממלא קסבר יש צצירה להחמיר ואמרינן הוצבר דמאלתמול נמני הוצבר דלהאי גצרא חוץ וצרשותיה קיימי וצעירוצין (דף מה:) נמני דלא כרצי יוחנן צן נורי מתקומא: **גב' נפרוס המושיצין.** היינו סתם נהרות שיש להם משך להלאה ממקום מקור נציעתן: **ומעיינוס סנוצעין.** ואין יולאין מגומות נציעותן לימשך הלאה: **הרי הן כרגלי כל אדם.** אין להם שום צציתה לא צצקומן ולא כרגלי הצעליס ולא כרגלי הממלא אלא כל אדם מוליכין כרגליו דכל מידי דנייד לית ליה צציתה והכי מפרש' צעירוצין צפרק מי שהוליאחויס: **מיאל ונסן נאצבר.** וכגון שמילא לצורך צצירו דאי מלאו לעצמו הא מנן צהדיא כרגלי הממלא: **כרגלי מי סנפמלאו לו.** דנעשה זה שלוחו וקנה לו: **רצ ששם סצר צירא דהפקרא הוא.** והמגציה מליאה לחצרו לא קנה חצרו כדאמרינן צצצא מליעא צצנים אוחזין (דף י:) דהוי מופס לצעל חוצ צמקוס שחצ לאחריס אלא המגציה קנה. ורצ נחמן סצר צירא דשותפי הוא לא הפצקירוהו צני הגולה אלא נתמורו לכל ישראל שיהיו שותפין צו וכשאמר זה לחצירו למלאות לו מחלקו והלך צצליחותו נעשה שלוחו ואין זה מגציה מליאה: **המודר אסור.** מי שהוטל עליו הנדר אסור ליהנות מזה שנדר הנדר דה"ק ממוני עליך הקדש: **הרי**

משילין פרק חמישי ביצה

למ.

משום דהוי דבר שיש לו מתירין ובא דבר שיש לו מתירין וכו'.

ובי' * ואם תאמר והא [פרישיתן] לעיל דלא שייך דצר שיש לו מתירין אלא צמין צמינו * וי"ל דאין הכי נמי דלא אמרינן ליה אלא צמין צמינו והכא גצי תחומין שאני דחמירי כאלו הוי מין צמינו צעלמא כיון דממונא הוא ועי"ל דמיון דהעיסה אינה נלושה אלא ע"י המים והקדרה נתקנה צצטיל התצלין אס כן כשעצב זה צוה הוי כאלו מין אחד:

הקדש דא ברדלי אינשי גזרו רבנן. וקשה דצפ"ק דפסחים (דף ו,.) קאלמר אס של הקדש הוא צ אין לרצך לכסותו מפני צצדליס ממנו אלמנא משמע דהקדש צדילי מיניה וי"ל: דאין הכי נמי דלגבי חולין צדלין ממנו אצל לגבי ע"ו לא צדילי מיניה: **ותיפרק** ציה משום מנא. וא"ת ד ולצטיל מנא אגצ שלשבת דהכי אמר צצצת פרק המצניע (דף צד:) פחות מכשיעור צכלי פטור אף על הכלי דהוי הכלי צטל אגצ האוכלין וי"ל דשאני הכא דליכא חשיבותא צשלהצת לצטול הכלי לגצה דלית צה ממש:

והתנן

א] צמרא והא מניא ר' יהודה אומר מים ומלה צטוליס בין צעיסה צן נקדרה. צ"ל ר"י פוטר צין צמס וצין צמלה צן נרשמת מפרש"ל חו היתה נרשמת רש"י צדה' ואין צטלין וכו'. דריו"ק:

א. וכן אמרו בירושלמי (שביעית פרק ו הלכה ג,.) ואם כן מים ומלה למה אינן בטלים לגבי עיסה. רש"י א. ב. המוציא חמץ של הקדש בפסח. מ"פ. ג. דמכל מקום לא ברדלי כל כך כמו בעבורה וזה. שם ד. והא במנא נמי הוה מצי לשנויי לה וכשאין צריך לכלי. רש"י א.

רב אשי אמר זו העיסה

מחר מותרת והריא לה

דבר שיש לו מתירין ולא

בטיל אפילו באלף. ר'

יהודה פוטר ממים מפני

שאין בהן משמ.

כלומר

נבלעין בהן ואקשינן לר'

יהודה מלה לא בטיל,

והתניא ר' יהודה אומר

מים ומלה בטילין בין

בעיסה בין בקדירה.

ופוקינן לא קשיא מתניתין

במלה סדומית שאינו

נימוח במים אלא עד

שישחק, ברייתא במלה

איסתרוקנית. והתני ר'

יהודה אומר מים ומלה

בטילין בעיסה ואין בטילין

בקדרה מפני דוטהב.

כלומר בעיסה נבלעו

ואינן ניכרין ולפיכך בטלו.

וברובט תנה המים ניכרין.

ופוקינן הא דתניא בטלין

בקדרה ברובט עבה, והא

דתניא אין בטלין ברכה.

הגחלת כרגלי הבעלים,

אבל שלהבת כגון המדליק

מנו לנר וכיוצא בזה כרגלי

מב א מיי פ"ה מהל' יו"ט הלכה טז

טוש"ע א"ח סימן שזו

סעף יג:

בג ב מיי פ"ב מהלסח

מעילה הלכה יג:

בד ג מיי פ"ז מהלסח

ע"ז הל' י טוש"ע

יו"ד סימן קמב סעף א:

בחד ד מיי פ"ז מהלסח

נדרים הלכה יא

טוש"ע יו"ד סימן רכא

סעף יב:

בו ה מיי פ"ח מהל'

שבת הלכה ה:

בו ו מיי שם הלכה ד:

בחד ז מיי פ"ה מהלסח

יו"ט הל' יד טוש"ע

א"ח ס' שז סעף ד:

בבא ח מיי שם טוש"ע

שם סעף טו:

ג ט מיי שם טוש"ע שם

סעף טז:

גא י מיי פ"ה מהלסח

נדרים הלכה א סג

לאין רמב טוש"ע י"ד

סימן רכז סעף א:

^[1] צ"ל אצל מים הנועזין בו